

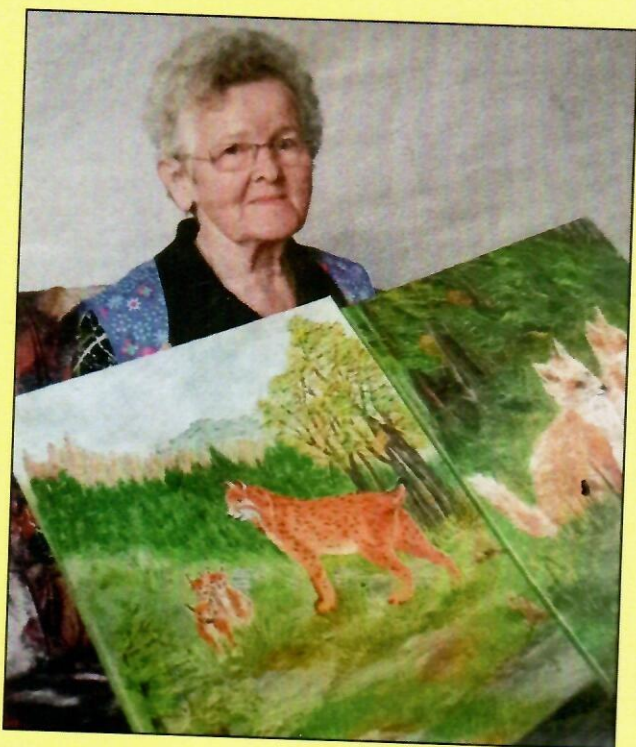
Magda BUKOVČIKOVÁ

880

Olejomalby

výber z tvorby

*Vydané pri príležitosti
80. - tych narodenín
autorky obrazov*

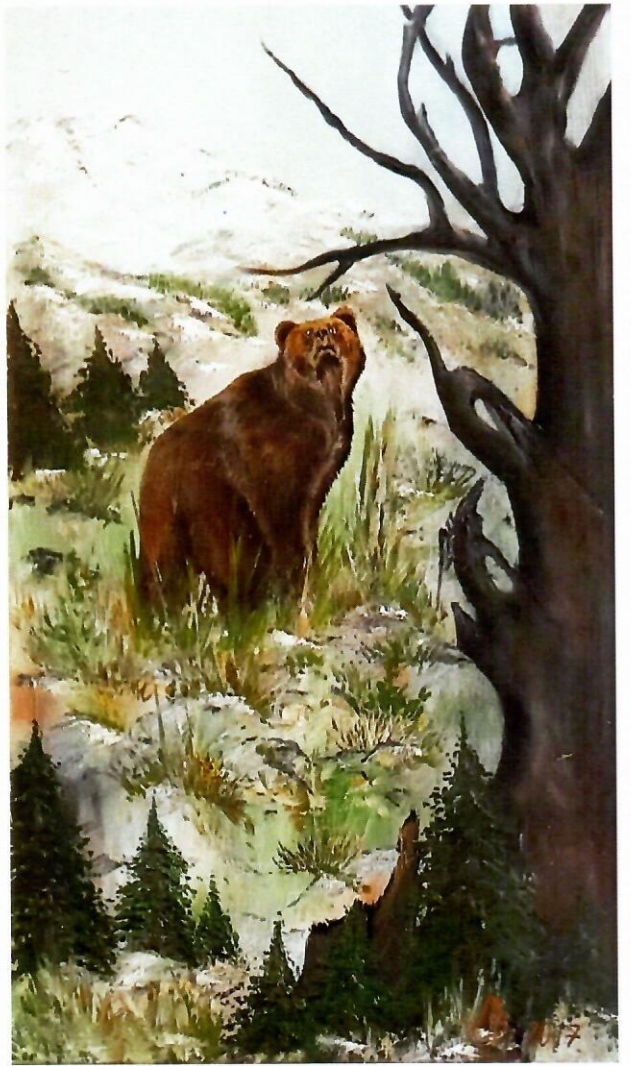

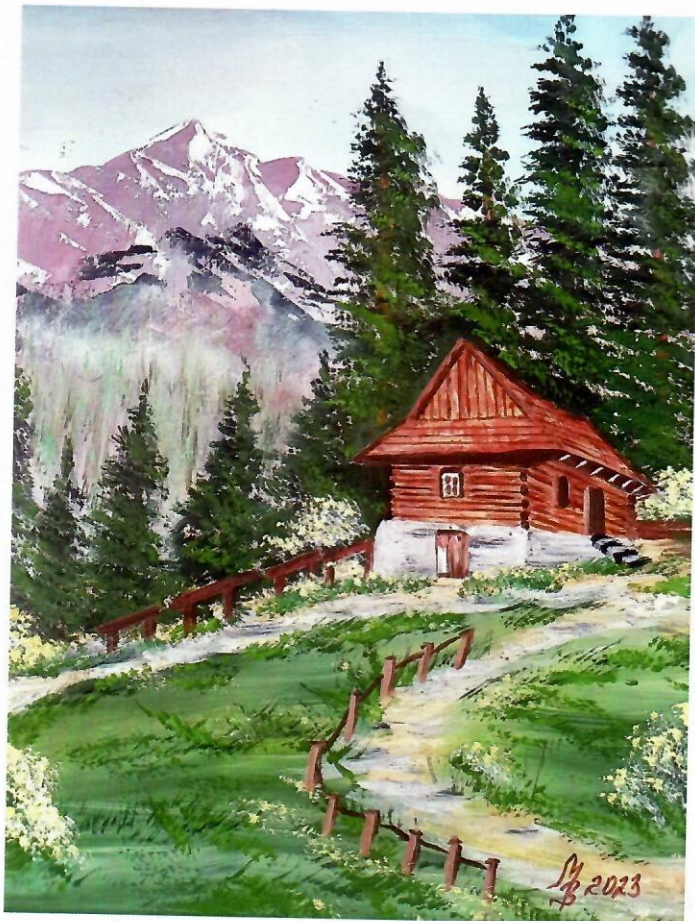
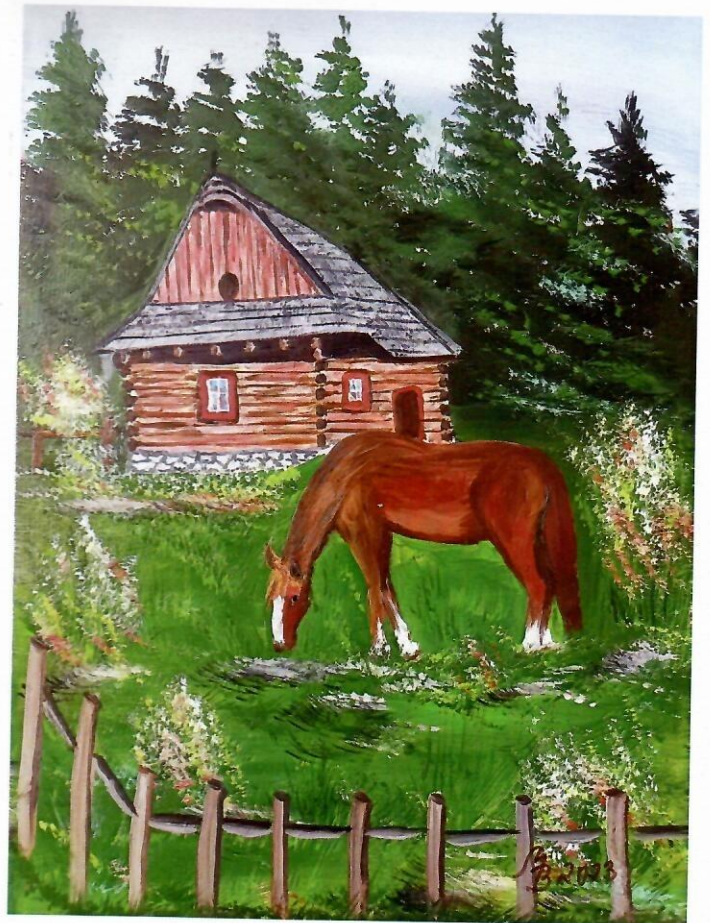

Nová tvorba 2023

Magda Bukovčíková: Lieky som vymenila za maľovanie

DÔCHODKYŇA Z JABLONE MAĽUJE ZVIERATKÁ, PRÍRODU A KVETY

Jablončanka Magda Bukovčíková maľuje. Najradšej prírodu, zvieratá, kvety. Maľovanie berie ako terapiu, zaháňa ňou zdravotné problémy. A plní si detský sen, vždy túži- la dívať sa na svet cez obrazy. Osud ale všetko za- riadil inak.

JABLOŇ. Vášnivá hubárka, skúsená bylinkárka a zanietená maliarka Magda Bukovčíková, o pár dní oslávi 73 rokov. Je vojnové dieťa. „Mamka mi rozprávala, že ma po dvoch rokoch učili znovu chodiť. Že som prekonala nejakú chorobu počas okupácie Nemcami. Časy boli ťažké. Tvrdo sme pracovali, súkromníci sme,“ spomína.

Prijali ju na gymnázium do Humenného. Do školy však nenastúpila. „Bolo nás štvoro detí, ja najstaršia. Nebolo si čo obliecť, ani na cestovné nezostávalo peňazí. Ako pätnásťročná som brigádovala v Okresnom stavebnom podniku. Upratovali sme po stavebných robotníkoch. V 59. roku som nastúpila do Chemlonu,“ hovorí.

Postihnutým deťom bola mamou

Po sobáší a materských si našla prácu v ústave pre mentálne postihnuté deti a mládež v Jablone. „Spravila som si sanitársky kurz. Prvý rok som si myslela, že to nezvládnem. Práca bola náročná, mali sme aj ležiacich klientov so sondou. Ale na druhej strane sme cítili vďaka a náklonnosť. Mnohí nás mali za mamu, tešili sa, že nás vidia. S klientmi sme často chodievali na návštevy do iných ústavov, pestovali zeleninu, kvety, venovali sa ručným prácam. Napokon som tam odpracovala 22 rokov,“ spomína pani Bukovčíková.

Zo štúdiá zišlo

Vždy rada kreslila a maľovala. Vzákladnej škole v Košovciach sa jej záľuba prejavila naplno. Na jednej z výtvarných súťaží učiteľia vyzozorovali jej talent. „Nebohý pán riaditeľ Tovarnák prišiel za otcom, aby ma poslal študovať na strednú školu. Slúbil, že sa osobne postará, aby som sa dostala na štúdium výtvarnej,“ hovorí.

Zo študijných plánov zišlo. Ostala len záľuba a príležitostné maľovanie. „Vždy bolo niečo iné dôležitejšie. Deti, rodina, gazdovstvo, práca. Pamätám si, že sme v izbách ležiacim klientom maľovali na steny detské motívy, zvieratká, kvety,“ dodáva.

Stredná škola zdravotné

Magda Bukovčíková

Dôchodkyňa maľuje už desaťročia. Obraz rodného domu bol prvý.

FOTO: JO

Magda Bukovčíková

Je vášnivá hubárka a bylinkárka.

FOTO: JO

Zvieratká

Maľuje ich najradšej.

FOTO: JO

Mláďatka

FOTO: JO

vedela vyrovnat. Manželovi pomohla prekonať ťažký úraz, z ktorého sa už natrvalo nezotavil. Pred štyrmi rokmi sa u nej ohlásila vážna choroba. Po problémoch s vysokým tlakom ostali následky.

„Hoci som rodinu nechcela zaťažovať, synovia vycítili, že sa so mnou niečo deje. Mladší syn Milan ma zavolať k počítaču a na internete mi ukázal, ako ľudia maľujú. Ako inšpiráciu. Nuž, povedala som si: farby – olejky mám, chuť mám, motívy mám. Vytiahla som starý, vari tridsaťročný maliarsky kufrik, ktorý som volakedy dala pánovi Halkovi, že už ho nebudem potrebovať. Bol maliarom, keď prišlo, neraz u nás sedel v kuchyni a maľoval. Aj on

A tak si namiesto tabletiiek na upokojenie naordinovala inú terapiu. „Cítila som, že som na konci so silami. Že už ďalej takto nevládnem, že musím so sebou niečo robiť. A tak som začala maľovať,“ hovorí. Najprv na sololit.

Ako boží oltár

Starší syn je šikovný stolár, mladší včelár a polovník. Prvý vyrobil rámy, druhý pontóol polovnícké motívy. Lásku k prírode zdedila po otcovi, lesníkovi. Pani Magda je tiež vášnivá hubárka a skúsená bylinkárka. Do lesa chodí denne, za akéhokolvek počasia. „Mám svoje chodníčky. Nikdy nepridem s prázdnyimi rukami. Významný hubarský úlovok si vždy odotním do mobilného telefónu, aby som

sama, ďaleko a bez dozoru. Oponujem mu, že sa prechádzkami v lese liečim. Príroda je ako boží oltár. Keď vyjdem z lesa na lúku, akoby som bola vinom sveta. Náhdeha a pokoj. Tam naberám silu,“ hovorí.

Najradšej maľuje zvieratká

A liečba maľovaním zabrala. Sololit vymenila za plátno. Olejovým farbám ostala verná. Príroda a zvieratká hrajú prím, figurálne motívy sú zriedkavé. „Neter ma požiada- la, aby som jej namaľovala anjela, aby som jej nejdu, nie sú jelov. Tváre mi nejdú, nie sú vychádza z neho neha. Ale s obrazom božieho milosrdenstva sa trápi,“ hovorí.

Na plátno si vždy najprv na-

črtne skicu. „Urobím si náčrt. A potom mažem,“ dodáva.

Maľovanie jej pomáha zabudnúť na zdravotné problémy, na nástojčivý neutichajúci piskot v ušiach. „Sustredím sa na maľovanie a nepríjemnosti nevnímam. Zo začiatku, keď som bola ešte veľmi slabá, ruku so štetcom som si musela pridržat druhou rukou. Aby som vladala,“ hovorí.

Obrazy rozdáva

Obrazov namaľovala na desiatky. Mnohé porozdávala. Pre radosť – svojí aj iných. „Neviem si predstaviť, že by som nejakú predala. Nikdy som neuvazovala nad tým, že som neuvazovala cenu. Nepokladám ich za dokonalé. Nechválím sa tým, že maľujem, nehovorím o tom,“ vraví.

Dom Bukovčíkovcov je malou galériou. Všade visia obrazy. Niektoré sa možno dostať do obecného denného stacionára.

U syna v dome na poschodí má pani Magda „atelier“. „Otvorenú miestnosť, kde sa dá maľovať, lebo necitlivé zápach z farieb,“ smeje sa.

„Len čo ráno vstanem, rozvrhnem si deň, aby som stihla urobiť raňajky, navariť obed, upratať. Aby som mala čas na maľovanie. Sadnem si na dve hodinky a pri maľovaní odychujem. Na olejových farbách chcem. Na olejových farbách je dobre to, že sa dá obraz pre- maľovať. Synovi mi poradila, aj pokrízujú. Neraz sama do- tváram už hotový obraz. Po- tom ho nalakujem a tesim sa mu,“ uzatvára Magda Bukovčíková. JANA OTROVÁ